

„Ben je ziek?” zegt Joppie. „Ik heb wat voor je.” En hij laat haar zijn reep chocola zien.

„Ik wil geen reep,” zegt Agnes, maar het klinkt niet zo vinnig als anders. Ze kijkt nog eens naar de reep.

„Wel een klein stukje,” zegt ze dan.

Joppie geeft haar een stuk van de reep, en dan knabbelen ze samen op de chocola.

„Mag je morgen weer spelen?” vraagt Joppie.

„Ik moet een paar dagen in bed blijven,” zegt Agnes. „Ba, ik vind er niks an!”

„Zal ik je morgen m'n postzegels es laten zien?” zegt Joppie, nadat hij een poosje heeft zitten denken.

„Goed,” zegt Agnes. „En krijg ik er dan een paar van je? Dan ga ik ook postzegels sparen.”

„Ik zal wel eens zien . . .,” aarzelt Joppie. Dat is nou ineens zo véél gevraagd!

„Nou ga ik slapen,” zegt Agnes.

Dan stapt Joppie maar eens op.

En je kan me geloven of niet, maar Joppie en Agnes, dat zijn dikke kameraden geworden. Soms hebben ze vreselijke ruzie, maar dat hoort er bij, vind je niet?

Judy Rietveld

Prettig kerstfeest

Ingezonden door een van de lezertjes

Het was erg koud in de woonwagen in het bos. Mia, het zigeunermeisje, zat lusteloos in een klein boekje te bladeren. Het was een kerstboekje en het heette: 'Toch nog een fijn Kerstfeest'.

Ze had het al wel drie maal gelezen.

Vorig jaar had ze het van een meisje gekregen, toen ze in een andere plaats stonden. 'Hè,' dacht ze verlangend, 'ik wou dat wij eens Kerstfeest vierden.' Sinds vader gestorven was, deden moeder en zij er haast nooit meer wat aan.

Moeder vond het zonde van het geld, wat ze hard nodig hadden. In het kleine boekenkastje lag alleen nog een oude kerstklok van papier, en die zou moeder vanavond onder de lamp hangen.

„Hu,” huiverde Mia, „kwam moeder maar thuis. Het is hier zo koud, want het kachelhout is bijna op.” Mia's moeder liep met kaartjes met knopen en veters langs de huizen in de stad. Het zou vanavond wel laat worden vóór ze thuis kwam. Maar morgen als het Kerstmis was, zou moeder fijn bij haar blijven.

'Wat zou moeder er van vinden als we dit jaar eens wel wat aan Kerstfeest deden?' dacht Mia. 'Ik zou in het bos een kleine kerstboom kunnen halen en hem met denneneappels en kralen kettingen versieren.'

Meteen had ze haar besluit genomen. Ze nam haar versleten manteltje van de spijker aan de muur en trok het aan.

Ze wilde meteen hout voor de kachel zoeken, dan was het lekker warm als moeder thuiskwam. Al denkend deed ze de deur van de woonwagen achter zich dicht en liep het bos in.

Ze hield er eigenlijk niet van om alleen de weg op te gaan. Sinds ze een keer, toen ze met moeder mee was gegaan nagejouwd werd door een stel jongens, vond ze het vreselijk om de weg op te gaan. Ze schaamde zich voor haar kale manteltje en laarsjes. En dan dat lange piekhaar! Nee hoor, als ze er niet uit hoefde, bleef ze veel liever thuis.

In het bos was het niet zo erg, maar daar leek het net of de dieren met elkaar begonnen te fluisteren wanneer zij langs kwam. De vogels vlogen dan verschrikt weg en zelfs de konijntjes, waar ze vroeger toch zo goed mee op kon schieten, leken vreemden voor haar.

Mia liep al denkend verder en ze had haar mandje al gauw vol met houtjes voor de kachel.

Even later zag ze een mooi kerstboompje en terwijl ze het uit de grond probeerde te

halen, dacht ze aan het gezicht van moeder, dat sinds vaders dood nooit meer gelachen had.

Moeder zou vast blij zijn!

Eindelijk had ze de kerstboom uit de grond en liep vrolijk naar de woonwagen terug. Het leek net of de dieren haar nu blijer aankeken en zeiden: „Prettig Kerstfeest.”

Toen ze thuis kwam, zag ze dat de kachel uitgegaan was. Ze haalde vlug een emmertje en zette daar de kerstboom in.

Gelukkig had ze nog een rood, een beetje verschoten haarlint liggen en dat kon om de emmer heen. De denneappels en kralenkettingen hing ze in de boom en het begon er al heel feestelijk uit te zien.

De kachel werd ook gauw aangemaakt en ze was hem net een beetje aan het oppoken, toen de deur openging.

„Moeder!! Wat bent u vroeg! O, niet kijken, het is een verrassing!” En vóór Mia’s moeder het wist, had Mia de handen al voor haar ogen geslagen.

„Ik heb ook een verrassing voor je,” zei moeder. „Ik kwam langs één van die deftige huizen op de Singel en toen heb ik van een mevrouw een nieuw groen manteltje en een paar nieuwe laarsjes voor je gekregen. Toen dacht ik: laat het nu eens een fijne avond worden, en ik heb een krentenbrood gekocht, en . . . !”

„O, moeder, wat fijn,” zei Mia, terwijl ze haar handen van moeders ogen afhaalde, „ik heb een kerstboom uit het bos gehaald en versierd en nu gaan wij Kerstfeest vieren.”

„Wat is dat nu, moeder? Waarom huilt u? Bent u niet blij of vindt u het niet mooi?”

„O, Mia,” zei moeder, „je moest eens weten hoe mooi ik dit vind. Dit is de mooiste kerstverrassing die je me ooit had kunnen geven.”

„Kom, laten we gauw een stukje van het kerstbrood nemen.”

Moeder pakte het brood uit en op een kaartje dat er aan hing las Mia: *Prettig Kerstfeest.*

H. Th. de Booy

Voetstappen in de sneeuw

Een oudejaarsverhaal

Terschelling lag onder een dikke laag sneeuw. De strenge winter was vroeg ingevalen en al spoedig kreeg de postboot last van het op de Waddenzee rondrijvende ijs. Ijzige noordooster winden joegen de stuifsnieuw voort en op vele plaatsen vormden zich bijna manshoge witte heuvels, die het verkeer tussen de dorpen vrijwel onmogelijk maakten.

De schepen, die de mijnenvrije route volgden benoorden de Waddeneilanden hadden met grote moeilijkheden te kampen. Niet alleen was het dikwijls slecht zicht tengevolge van zware sneeuwbuien, maar ook bevroor het overkomende zeewater direct en zette zich in dikke ijslagen af op de bovenbouw. En deze toplast veroorzaakte soms gevaarlijke slagzij.